

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 4 lipca 2016 r. dotyczącej pomocy państwa SA.36387 (2013/C) (ex 2013/CP) udzielonej przez Hiszpanię na rzecz Valencia Club de Fútbol, S.A.D. (i innych klubów piłkarskich), w szczególności środków 1 i 4 odnoszących się do Valencia CF.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie trzech z czterech kryteriów uznania gwarancji za pomoc państwa. W tym względzie podniesiono, że Komisja dopuściła się błędu stwierdzając, że Valencia FC znajdowała się w trudnej sytuacji finansowej opierając się na niepełnych informacjach, nieuwzględniając szczególnego modelu handlowego klubów piłkarskich, przyjmując za podstawę wartość księgową piłkarzy, a nie ich rzeczywistą wartość rynkową i zaniechała dokonania analizy planu rentowności w całości opartego na realnych założeniach. Po drugie Komisja dopuściła się błędu stwierdzając, że gwarancja obejmowała ponad 80 % kredytu oraz, po trzecie, dopuściła się błędu przy ocenie ogólnej stawki kredytowej w odniesieniu do ceny rynkowej.
2. Zarzut drugi powołany tytułem pomocniczym, oparty na dopuszczeniu się przez Komisję oczywistych błędów przy stosowaniu testu zgodności w odniesieniu do czterech z sześciu kryteriów zawartych w jej wytycznych dotyczących pomocy i restrukturyzacji, a mianowicie: trwałe przywrócenie rentowności, zapobieganie zakłócenia konkurencji poprzez świadczenia wyrównawcze, zasada ograniczenia pomocy do minimum oraz zasada pojedynczej pomocy.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędu Komisji przy ocenie znaczącej wartości oferowanego świadczenia wzajemnego; a konkretnie ustanowieniu zastawu na akcjach oraz dodatkowych gwarancji świadczonych przez Fundación Valencia al Instituto Valenciano de Finanzas.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędu w ocenie kwoty głównej i odsetek podniesionej pomocy, która podlegałaby zapłacie, jako że Komisja dokonała niewłaściwego założenia w odniesieniu do stałych stawek referencyjnych w czasie trwania środków oraz ich czasu trwania.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, jako że kwoty zwrotu zażądane przez Komisję są nieproporcjonalne w świetle kwot już uiszczonych.
6. Zarzut szósty dotyczący błędu w ocenie Komisji poprzez brak uwzględnienia kredytodawcy za beneficjenta i brak uwzględnienia zaistnienia nowego właściciela klubu.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji poprzez dokonanie przez Komisję jednakowej oceny różnych sytuacji badanych klubów, podczas gdy podlegają one całkowicie odmiennym okolicznościom.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady uzasadnienia aktów prawa.

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2016 r. – Banque Postale/EBC

(Sprawa T-733/16)

(2016/C 454/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Banque Postale (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci E. Guillaume i L. Coudray)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 24 sierpnia 2016 r. w sprawie wniosku złożonego przez Banque Postale o zezwolenie na wyłączenie z miary ekspozycji wobec sektora publicznego obliczania wskaźnika dźwigni zgodnie z art. 429 ust. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy błędu co do prawa, jakiego miał dopuścić się Europejski Bank Centralny, wynikającego z przedwczesnego charakteru decyzji z dnia 24 sierpnia 2016 r. w sprawie wniosku złożonego przez Banque Postale o zezwolenie na wyłączenie z miary ekspozycji wobec sektora publicznego obliczania wskaźnika dźwigni (zwanego dalej „zaskarżoną decyzją”).
2. Zarzut drugi dotyczy braku uprawnień dyskrejonalnych EBC do zastosowania art. 429 ust. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”).
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszeń prawa, jakich miał dopuścić się EBC wydając zaskarżoną decyzję, dotyczących w szczególności:
 - braku skutku dźwigni w sektorze scentralizowanych wkładów oszczędnościowych Banque Postale;
 - zarzucanego ryzyka braku płatności Caisse des dépôts et consignations (kasy depozytów i konsygnacji) oraz państwa francuskiego;
 - zarzucanego ryzyka operacyjnego związanego z gromadzeniem scentralizowanych wkładów oszczędnościowych Banque Postale.

Postanowienie Sądu z dnia 19 września 2016 r. – European Dynamics Luxembourg i in./Frontex

(Sprawa T-613/15) ⁽¹⁾

(2016/C 454/56)

Język postępowania: grecki

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 11.1.2016.
